

Слугитѣ му си отишли и разказали за случката. Народътъ щомъ се научилъ за това, билъ обзетъ отъ голѣма радостъ, нападналъ затвора и освободилъ *принцесата*. Сжщия день тя била провъзгласена за царица и всички невинно затворени или осждени на смъртъ. били помилвани. Въ цѣлата страна се носѣло и благославяло името на милостивата млада принцеса — *Кехлибареното зрънце*.

А рѣката отнесла императора въ морето и вълнитѣ го изхвърлили, безъ да се удави, на единъ пустъ островъ. Тамъ той останалъ години наредъ въ пълно усамотение. Теглата, що изпатилъ, му обърнали сърцето. Той се разкаялъ за всички свои грѣхове и всѣки день горещо се молилъ за грѣшната си душа. Но отъ никжде нищо не могълъ да чуе за царството си и за единствената си дъщеря. Старостъ почнала да го налѣга и той трудно могълъ да си намира вече храна. Сърдцето му се кжсало отъ тжга. А щомъ си спомнѣлъ за нѣкогашната своя жестокостъ, виждалъ, че и това наказание му е малко.

Но когато той вече изгубилъ всѣка надежда да се върне въ царството си, край островчето минала една рибарска лодка. На голѣмата му молба рибаритѣ се сегласили да го отведатъ въ родното му мѣсто.

Щомъ се разчуло, че царътъ се върналъ живъ и здравъ, народътъ се много изплашилъ. Но той скоро узналъ, че жестокиятъ царъ билъ дълбоко разкаянъ и се успокоилъ.

До края на живота си царътъ оставилъ на престола мждрата си дъщеря — Кехлибареното зръно и само се радвалъ като гледалъ какъ добре управлява тя царството му и какъ честито живѣе народътъ при нея.

Преразказала отъ френски: **Олга Симова.**

